

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

LXXIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

foetorem, in tenebras exteriores, tanquam destinatum supplicii locum, ne peccare amplius & DEUM possint ad iram justam provocare, abjiciantur.

LXXXIX. Decimum & octavum argumentum silentium damnatorum constituit, à Davide prædicatum: יבשו רשעים ידמו, לישאור, *erubescant impii & sileant in inferno.* Psalm. XXXI. 18. Forma quidem vocis: ידמו, *tiddemu*, irregularis est & posita vel pro: ידמו, *tidmu*, ut futurum Kal ex verbo: דמו, repræsentet, quam temporis rationem antecedens futurum, יבשו, *Jebošchu*, in eadem ejusdem versus connexionem positum, flagitare videtur; vel pro ידמו, *tiddammu*, dagešch ex ם ejecto, ut adeo sit futurum Niphal, à verbo: דמו, censente in Lexico Minore Cl. Buxtorfio; vel, pro: ידמו, *tiddommu*, in futuro Kal, ex eodem verbo, cum frequens sit, longam vocalē, quam augmentum antecedens in geminatis verbis alias requirit, per brevem sequente literā dagešatā compensari, holem verò, promotō accentu, in Sieva transire: constructio tamen aliud significatum, præterquam: *silendi, tacendi, cessandi, desistendi*, non admittit. Præterea cum præfixum illud, (ל) quod alias motum ad locum denotat, præsentī loco hanc vim sustinere non possit, cum absurda efficeretur versio: *silebunt in infernum*; necesse est, illud pro (ב) supponi, sensumque esse: *silebunt in inferno.* Opponitur verò hoc silentium inimicorum Christi לדברי רבים, *vituperationi multorum*, vers. 14. ולחריפת צוררים, & *opprobrio hostium*, vers. 12. id est, dolosis & perfidis machinationibus, tumultuoso fastui & loquacissimæ linguæ moribus, quibus hostes Christi innocentem Servatorem, magno numero & ingenti petulantia conspurcarunt, eorumque pœna, quam calumniando fuerint promeriti, futura dicitur partim confusio illorum, quando æterno cum pudore putida mendacia sua in se resorpturi sunt, partim indictum universale maledicenti ori silentium, quando in inferno, si vel maximè vellent, blasphemare Christum & quibuslibet aliis peccatis lædere non poterunt. Ex quo ultrò sequitur: peccatum in damnatis prorsus cessaturum esse.

LXXXIX. Decimum & nonum argumentum exhibet Panicus timor & reverentia damnatorum, quæ ex incessante intuitu supremi judicis & Domini oritur, à quo tantis pœnis atque torto-

ribus addicuntur. Quam in rem Paulus, Philip. II. vers. 9. 10. 11. διο και ὁ θεὸς αὐτὸν ὑπερέψωκε και ἱσαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πάντων ὀνομα. ἵνα ἐν ταῖς ὀνομασίαις Ἰησοῦ πάντων γένων κάμψῃ ἰσχυροῦν και ἐπιζήσῃ και καταχθονίων. και πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι κύριος ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς δόξαν τοῦ πατρὸς. Propter quod & DEUS exaltavit illum & donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine JESU omne genu flectatur, caelestium, terrestrium & infernorum, & omnis lingua confiteatur, quia Dominus JESUS CHRISTUS in gloria est DEI Patris. Quemadmodum enim creaturae caelestes atque terrestres, sponte & voluntariâ obedientiâ, Christo olim subjicientur, neque peccatis ullis nomen ejus tremendum atque venerandum profanaturi sunt: ita ex contrario sequitur, creaturas infernales, daemonem atque homines damnatos, ad obsequium, ἐκέντι ἀκούει θυμῷ, rapiendos, cogendosque esse, ut genu suum Christo flectant, id est, reverenter ipsum adorent, nec quicquam vel faciant vel admittant, ex quo sacrosancto ejus nomini macula inuri, aut quidquam opprobrii ad ipsum redundare possit. Quæ enim & quanta esset illa ἐξομολόγησις & confessio honoris Christi & gloriae patris, si profcindere eundem blasphemiis, contristare sceleribus, conculcare meritum ejus flagitiis, verbo; lædere peccatis, & id quidem perpetuè & sine ullâ intermissione permitteretur? Si verò Servatoris majestas & nominis tanti excellentia reprobos à criminibus haud retraheret, vix tamen fieri posset, quin vel à proposito peccandi, intuitu furoris & iræ & oculorum & manuum, vindictam ipsis indefesso nutu intendentium, reprimerentur. Quis enim in conspectu tanti judicis, tam potentis, tam præsentis, tam irati, ad peccatum, tamquam uberius incendiî certissimum fomitem, inclinare animum audebit? Sequitur ergo, peccare neque velle neque posse ullo modo damnatos.

LXXX. Ultimum denique & vicesimum argumentum summorum Theologorum auctoritas præstat, qui vel præsentem opinionem, ut S. Literis & fidei analogiæ conformem, defendunt, vel iis utuntur hypothesibus, ex quibus illa liquidissimâ consequentiâ promanat, vel denique eandem haud obscuro indicio produnt, dum de inferorum sceleribus nihil quicquam mentionis, ubi maximè poterant & debebant, injiciunt, de poenis eorum & passionibus, præviâ Scripturæ luce, tractasse contenti.

LXXXI.

LXXXI.

que fundam
bus posita, u
quilibet possi

LXX

rem alius
suam sententi
protinus ad ju
cibus, multos
nare parietem
me propugna
ctum discursi
dium, in plu
rimus, judic
triusque pa
mus.

LXXX

me atque tu
riolo magis,
plinam Theo
tem, sese con
feris quæ de
inquunt, im
stoli verbis u
gant, sive oc
tur divina vi
ignem coqu
ant damnat
mii ad atera
tuum pa llo
efficit, ne is
dam oppo
cio abunda
de hac qua
nobis eripi
mnetur, ju